

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene between a man and a woman in formal attire. The man is wearing a black tuxedo and the woman is wearing a dark red strapless dress. They are standing in a grand, ornate building with arches and columns, looking at each other closely. The woman has her hand on the man's chest and is holding onto a pillar.

Sharon Kendricková
Na královském
turné

SHARON KENDRICKOVÁ

NA KRÁLOVSKÉM
TURNÉ

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

tento měsíc Vám přináším opět dva příběhy, které jsou provázány s osudy postav, s nimiž jste se už seznámila. Ve Sladkém životě je to kniha pojmenovaná Následky jedné noci od Jackie Ashendenové, která bezprostředně navazuje (po pravdě řečeno se dokonce odehrává souběžně) na příběh s názvem Vrátil jsem se!, který vyšel minulý měsíc. V červnu jste se mohla dozvědět více o osudech jedné z dcer domorodého nigerijského krále v povídce Jadesoly Jamesové Líbánky na Seychelách, jejíž mladší sestra je hrdinkou knihy Princezna, kterou potřebuje, kterou si můžete přečíst tento měsíc.

Takovými společnými motivy všech šesti příběhů jsou ale vztahy dětí a rodičů – a prakticky vždy jsou to rodiče, již se v povídkách na svých dětech nějakým způsobem provinili. Další rovinu pak představuje motiv odpovědnosti za někoho. Taková odpovědnost může být sice krásná věc, když je jí ale moc, dokáže hrdinům pěkně svázat křídla. Přesvědčte se o tom ale sama!

S láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

**NA KRÁLOVSKÉM
TURNÉ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Stolen Nights with the King

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9390-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9391-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9389-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Na pozadí zlatavé pláže zářil jasněji než samotné slunce. Vysoké tělo měl do bronzova opálené a odrazy slunečních paprsků v hustých vlasech budily zdání, že má nasazenou ohnivou korunu. Ale na rozdíl od všech ostatních nebyla Rosie jeho přítomností nijak oslněna. Nesnažila se upoutat pozornost. Naopak se většinou pokoušela splynout s pozadím a předstírat, že vůbec neexistuje, zatímco si přála být zpátky doma v Anglii.

Přelétla pohledem široký písečný pás. Všichni vypadali, jako by právě vyskočili ze stránek luxusního módního magazínu. Vždycky ji učili, aby se soustředila spíše na podobnosti než na rozdíly mezi lidmi, ale tady žádná podobnost nebyla. Nikdy to necítila tak silně, jako dnes. Byla jiná než všichni, kteří dováděli v jemném písku.

Nepocházela z královské rodiny.

Nepatřila ani mezi společenskou smetánku.

A rozhodně nebyla bohatá.

Pohrávala si s ramínkem černých plavek a dál sledovala dění na nejvyhlášenější pláži v Monterossu, kde shromáždění lidé vzdávali hold muži v jejich středu. Muži s hřívou rezavě zlatých vlasů, které v novinách často popisovali jako tmavě ohnivé. Vyzařovala z něj vyrovnanost a moc. Arogance a sebejistota. Každá žena se do něj zamilovala a každý muž se mu snažil podobat.

Corso.

Přesněji řečeno Corso Andrea da Vignola, princ a dědic pohádkového království Monterosso, plného kasin, nočních klubů a s proslulou červenou horou, která dala jeho zemi jméno.

Ženy v bikinách, připomínajících spíše zubní nitě, se smály na celé kolo, kdykoliv princ promluvil. Vypínaly dokonalá ňadra a vtahovaly už tak plochá břicha, jak se nenápadně přetahovaly o jeho zájem. *Vypadají jako dobytek na tržišti*, pomyslela si Rosie znechuceně a rychle zahnila myšlenku, že by na ně snad mohla *žárlit*. Jistěže nežárlila. Po určitou dobu života k němu cítila téměř blízkost, než zasáhl čas a okolnosti, ale dnes už si připadala, jako by ho vůbec neznala, tedy kromě jeho děsivé pověsti z tisku – nazývali ho *playboy se srdcem z kamene*. Rosii to přišlo poněkud kruté. To, že pětadvacetiletý muž neměl v tomto věku na kontě mnoho dlouhodobých vztahů, přece ještě nutně neznamenalo, že má srdce z kamene?

Svezla se zadkem v písku, protože všechna lehátka byla obsazená a Rosie se styděla požádat o další, a objala si pažemi kolena v naději, že její póza vzbudí sebedůvěru, kterou zdaleka necítila. Přemýšlela, jak dlouho tu bude muset ještě zůstat, a pod laciným kloboukem jí bylo stále větší a větší horko. Pravděpodobně do chvíle, než se Corso rozhodne odejít, protože hosté měli zakázáno opouštět akce dřív než princ.

Proč vlastně *přišla*?

Měla nechat minulost spát. Měla ji nechat odplout jako tichý proud do stojatých vod nejzazších zákoutí mysli.

Zírala do písku, který vypadal jako rozdrčené diamanty třpytící se ve slunci. Doufala snad, že v tomhle středomořském ráji, kde strávila tolik šťastných let, než po ní život mrštil sérií granátů, najde pocit klidu

a sounáležitosti? Možná ano. Ale jako všechny sny se její naděje rozplynuly v okamžiku, kdy se střetly s realitou. Nebylo tu pro ni místo, ne doopravdy. Její představy byly jen iluze. Ačkoliv byl otec považován za jednoho z nejuznávanějších monterosských archeologů a princova oblíbeného mentora, pořád nebyl ničím víc než sluhou.

A ona byla sluhovou dcerou.

„Kladu si otázku, co tu děláš a proč se schováváš jako kočka v lese? Proč se nepřipojíš k mejdanu?“

Rosie polekaně vzhlédla k sytě zvučnému hlasu. Žádný výraznější ještě nikdy neslyšela. Spatřila před sebou Corsa a rychle se ohlédla přes rameno, ale nikdo za ní nestál.

„Ano, mluvím se tebou, Rosie.“

Hluboký tón podbarvilo pobavení, ale taky trochu netrpělivost a Rosie si uvědomila, že mezi těmi supermodelkami, světovými sportovkyněmi a dalšími přehnaně úspěšnými ženami musí vypadat divně. Měla poslechnout sestru, podle které byla blázen, když se chtěla objevit na jedné z nejzářivějších společenských akcí roku, a ještě se svým beznadějně nedostatečným šatníkem. Jenže Rosii do Monterossa táhlo jakési neodbytné a neviditelné lano. Snad proto, že v tomto krásném horském království prožila některé z nejšťastnějších životních chvil, nebo proto, že současná realita jejího života byla tak šedá, že se chtěla ztratit v minulosti?

Bianca měla samozřejmě pravdu, protože všechno *vypadalo* jinak a podivně, což spíš souviselo s tím, jak se Rosie cítila, než jak vypadala. Představovala si snad, že by mohla mít s princem nějaké zvláštní pouťo jen proto, že míval rád matčin sláný koláč s kuřecím masem a naučil ji, jak si zavázat tkaničky? Protože pokud ano, tak to *rozhodně* hraničilo s šílenstvím.

Kdysi jako dítě by s ním možná bez zábran prohodila pár slov, ale teď se neodvažovala. Nedokázala

přijít na jedinou věc, kterou by mohla říct. Rozpačitě si poposedla a uvědomovala si přitom své nedostatečně vyvinuté tělo, i jak neohrabaně musí vypadat ve srovnání s kráskami, které polehávaly na písku. Pro to taky zůstávala sedět a odmítala se vystavit zkoumavému pohledu prince, který jí najednou připadal jako cizinec. Jak to, že muž, jehož kdysi považovala za staršího bratra – kdyby jejich životní pozice nebyly tak dramaticky odlišné – jí teď připadal tak vzdálený a odtažitý? Polkla a cítila, jak jí červenají tváře. Pokud tohle znamenalo dospívání, pak o to nestála.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Corso,“ vykukovala rozpačitě.

„Díky,“ odpověděl a královsky naklonil hlavu.

Tmavé obočí zůstalo tázavě pozvednuté a Rosie si s hrůzou uvědomila, že od ní možná čeká poklonu. Jako dítě se vždycky klaněla pouze králi a Corso, jak ho tehdy znala, by takovou formalitou pohrdal. S rudými tvářemi se vyškrábala na nohy a bolestně si uvědomovala kostnatá žebra a hubené nohy. Když poklesla v kolenou, přála si, aby ji ten horký písek pohltil.

„Omluv můj nedostatek protokolu,“ řekla a narovnála se. „Už si nejsem úplně jistá, co mám dělat.“ Zmateně na ni hleděl, jako by ho překvapilo, že někdo pronesl přesně to, co měl na mysli. A cosi v tom žhavém pohledu ji přimělo vyhrknout pravdu. „Je to divné, být zpátky.“

„Ano, to si dovedu představit.“ Odmlčel se. „Jak je to dlouho?“

„Šest let.“

„Šest let? Vážně?“

To byl povzdech? Jistě ne. Vzdechání si spojovala se sentimentem nebo nostalgií a nezlomný Corso nebyl muž, který by si něco z toho dopřával.

„Čas utíká jako voda,“ pokračoval zamračeně. „Kolik ti vlastně je? Šestnáct?“

Rosie zavrtěla hlavou. Vypadala mladší než na svůj věk, ale z nějakého hloupého důvodu ji ta otázka bolela. Určitě nečekala, že si bude pamatovat, kolik jí je! „Osmnáct,“ odpověděla. A jemu bylo dvacet pět. Jenže na rozdíl od ní vypadal jako dospělý, v prvním velkém rozpuku síly a energie, zatímco ona si proti němu připadala neohrabaná a naivní.

Jeho krásná tvář se ještě víc zachmuřila. „Tvůj otec mi chybí,“ pronesl zničehonic.

Rosie přikývla a sevřelo se jí srdce. „Všem nám chybí,“ řekla a myšlenka na otce, jehož zbožňovala, ji přiměla vzpomenout si na dobré způsoby. „Bylo od tebe velmi... velmi pozorné, že jsi mě pozval na svoji narozeninovou oslavu.“

„Napadlo mě, že by vás mohlo potěšit znovu se podívat na místa, které tolik miloval.“ Přimhouřené oči se mu náhle zaleskly a ztvrdly. „Ačkoliv mě překvapuje, že tvá matka a sestra nedorazily.“

Rosie se kousla do rtu. Jeho prohlášení bylo otázkou i výtkou, protože monterosský korunní princ zjevně nebyl zvyklý, aby lidé odmítali jeho pozvání. „Ehm, ne,“ řekla. „Obávám se, že nemohly přijet.“

Nemělo smysl mu vysvětlovat, že se matka po otcově smrti zhroutila a Bianca přísahala, že už se do Monterossa nikdy nevrátí. Vzpomněla jsi, co řekla, když Corsova zlatem zdobená pozvánka nečekaně propadla poštovní škvírou ve dveřích na podlahu.

„Kdo by si chtěl připomínat místo, kde jsme museli být vděční za každou zatracenou věc, kterou jsme dostali?“ vykřikla Bianca. „Které nám sebralo všechno, co pro nás bylo důležité?“

Rosie v hloubi duše s jejím názorem nesouhlasila, ale nepokoušela se jí ho vymluvit, protože starší sestra byla příliš tvrdohlavá. A navíc byla teď na univerzitě. Měla talent a velké ambice. Byla předurčena k větším a lepším věcem.

Na rozdíl od tebe, utahoval si z ní vnitřní hlas.

„Škoda,“ zamumlal Corso. „Myslel jsem, že by rády znovu viděly ostrov.“ Zvědavě zvedl pohled. „Těšíš se na večerní ples, Rosie?“

Ani ne, protože moje obyčejné šaty budou vyčnívat z davu a vedle ostatních žen budu vypadat jako naprostý hastroš.

„Jistě. Nemůžu se dočkat,“ odpověděla s nuceným úsměvem.

Corso potlačil podráždění, jelikož bylo zjevné, že lže. Zklamalo ho to, protože si vždycky myslel, že Rosie Forresterová je za každých okolností naprosto upřímná. Byla to jedna z věcí, kterou měl nejradši.

Když ji viděl naposledy, byla vysoká a neohrabaná, což se bohužel nezměnilo. Za ta léta u ní nedošlo k žádnému rozkvětu, jak se často ženám v dospívání stává. Pořád měla dlouhé a hubené nohy a chlapecky kostnatá kolena. Byla jedinou ženou na pláži, kterou nezdobily šperky, a pokud jste vzali v úvahu jednoduché plavky a nelichotivý slaměný klobouk, pak jste si jí určitě všimli ze špatných důvodů. Přesto se Corso na okamžik přistihl, že obdivuje vzepření se nebo neschopnost se přizpůsobit tématu dnešní oslavy. Na pozvánce bylo napsáno: *Elegantní plážová party*.

Uvažoval, jestli s pozváním neudělal chybu. Když její otec loni konečně zemřel, chtěl se s ní spojit a nabídnout její rodině větší útěchu než jen formální kondolenci. Ale nevěděl jak a přirozeně musel vzít v úvahu i ožehavou otázku královského protokolu. Vztah mezi ním a rodinou Forresterových byl vždycky příliš nejasný, než aby se dal zařadit do nějaké přesné kategorie, ale jeho otec se vyjádřil dost jasně, když ho Corso na tuto záležitost upozornil.

„Lionel Forrester je mrtvý,“ oznámil král s pohrdavým postojem, který uplatňoval vůči všem, včetně syna. Corso se jen letmo usmál. *Zvláště* ke svému synovi. „Ano, byl to největší archeolog, jakého kdy

Monterosso poznalo, a dobrý učitel, ale naše spojení s jeho rodinou je nyní u konce. Palác zaplatil školné jeho dvěma dcerám a poskytl vdově štědrý příspěvek. Nic víc pro ně udělat nemůžeme, Corso. A ani bychom neměli.“

Jenže Corso s tím nesouhlasil. Ke králově nelibosti pozval Rosii, Bianku a jejich matku na narozeninový ples, protože si myslel, že pro ně bude obrovským zážitkem znovu navštívit tuto zemi a s radostí o tom pak budou vyprávět svým přátelům doma v Anglii. Vždyť kolik obyčejných lidí bylo pozváno do jednoho z nejhonosnějších paláců v Evropě, kde je bude bavit samotný korunní princ?

Představoval si vděčnost a uspokojivý pocit uzavření situace s Forresterovými. Rozhodně nečekal dvě okamžitá odmítnutí. A že jedinou účastnicí bude nevrle vypadající puberťačka, která se tváří, jako by ji tady mučili.

„Zkus alespoň vypadat, jako bys to myslela vážně, Rosie,“ poradil jí kysele. „Většina lidí by zabíjela, aby se mohla zúčastnit jednoho z mých plesů.“

„Doufejme, že ne. Nerada bych se stala v den tvých narozenin svědkem vraždy,“ odpověděla s náhlým zábleskem temperamentu. „A myslím, že tamhle se někdo snaží upoutat tvoji pozornost.“

Trochu netrpělivě otočil hlavu, protože ho nezajímala Rosiina lehkovážnost *ani* náhlá změna tématu, a sledoval její pohled až k jedné z nejkrásnějších žen, jaké kdy spatřil. K Tiffany Sacklerové s bezchybnou pletí a dlouhými tmavými vlasy, které jí spadaly ke štíhlému pasu. Musel se pousmát, jak se k nim broдила pískem a sluneční brýle měla provokativně posazené na špičce nosu.

Kromě velmi zřejmých fyzických předností si tato brunetka už od chvíle, kdy ji poznal, hrála na nedostupnou, což bylo dost vzácné, aby to vzbudilo jeho zájem, i když nikdy nepochyboval, že jde z její strany

jen o hru. Corso byl s ženskými intrikami obeznámen. A přestože byla Tiffany díky svému povolání jednou z nejlépe placených světových supermodelek a neustále se objevovala v bulváru, její příjezd na Monterosso proběhl tak diskrétně, jak si jen mohl přát, a to jí přidalo další body k dobru. Její předpoklady stát se jeho potenciální milenkou byly bezchybné, takže si Corso kladl jen jedinou otázku.

Chce ji?

Ucítil náznak nerozhodnosti, ale nemilosrdně ho zahnal. Samozřejmě, že ji chce. V poslední době trávil příliš mnoho času státnickými záležitostmi, protože se připravoval na svůj případný nástup na trůn. Přemýšlel, jestli jeho chuť na ženy prostě nezevšedněla, tím víc, čím náruživěji byl pronásledován – jak tomu bylo po většinu jeho života. Přesto bylo dost smutné, když muž dovolil, aby práce nebo opatrnost potlačily jeho pověstné libido. A protože byl odhodlaný následovat otcova příkladu a užít si dlouhé a věrné manželství, pak jistě mělo smysl zasít divoký oves, než ten den nastane.

Pomaloučku a dlouze vydechl. Dnes večer, rozhodl se. Po plesu bude ideální chvíle, aby si vzal Tiffany Sacklerovou do postele.

„Tiffany,“ zamumlal. „Rád tě vidím.“

„Měla bych... raději půjdu.“ Do myšlenek se mu vloudil Rosiin hlas a Corso si uvědomil, že na ni úplně zapomněl. Všiml si, že její tváře mají barvu východu slunce.

„Na shledanou, Vaše královská Výsosti,“ dodala a předvedla další neobratnou poklonu. Pak popadla ošklivou plážovou tašku a utekla dřív, než ji stačil zastavit nebo dát svolení k odchodu.

Zamračil se.

Člověk se stane opravdovým mužem jen tehdy, když dokáže uznat své chyby, a Corso teď viděl, že ji rozhodně *neměl* zvat. Hranice mezi nimi se rozostřily.

Veselou dívku, kterou si pamatoval, nahradila rozpačitá a plachá žena, která už se v královských kruzích necítila dobře. Rosie Forresterová tady neměla co dělat – to bylo naprosto zřejmé. Podrážděně zatnul čelist, protože ji čekalo ještě několik hodin, než nastoupí do letadla zpátky do Anglie.

Čím dřív opustí Monterosso, tím lépe.

Rosie nezpomalila, dokud nedoběhla k palácovým zahradám a nenechala třpytivou pláž daleko za sebou. Vybírala si méně používané cesty, které tak dobře znala, a procházela mezi voňavým listovým směrem ke smetanovému zlatem zdobeným věžičkám královské rezidence. A teprve zase v bezpečí svého pokoje se roztřeseně nadechla úlevou.

A vzteky.

Zjistila, že se dívá do obrovského zrcadla, aniž by se skutečně viděla, protože její myšlenky ovládaly pouze jantarové oči, které zářily jako nejryzejší zlato.

Byl Corso vždycky tak nesnášenlivý? Nejdřív si ji s lehkou nedůvěrou prohlížel a pak se choval, jako by byla neviditelná, zatímco mu prakticky spadla čelist, když se objevila Tiffany Sacklerová s tím svým vychytralým výrazem. Jakmile se objevila, atmosféra se změnila a Rosie se cítila čím dál nepříjemněji. Nebo byla jen naivní? Co čekala? Že si bude princ raději povídat s ní, když je poblíž jedna z nejžádanějších žen planety a mává na něj dlouhými řasami?

Ale proč si musel ze všech žen vybrat právě Tiffany? Nebo za to mohl Rosiin nedostatek sebeúcty, který ji přiměl k podezřívavosti vůči americké modelce, jejíž oči připomínaly kousky ledu? Její apartmá se totiž nacházelo hned vedle, a protože kvůli silným stěnám nebyl v paláci dobrý signál, Tiffany se ráda potulovala v bikinách po terase, žvanila do telefonu a s hladovým výrazem si prohlížela nádhernou

okolní scénérii. Corso by si jistě dokázal najít mnohem méně *vtíravou* přítelkyni, než je Tiffany.

Ale jeho vztah se jí netýkal a Rosie se přinutila soustředit na bledou tvář v zrcadle. Potřebovala si to srovnat v hlavě. Dnes večer se koná princův narozeninový ples a poté začne odtikávat čas do jejího odjezdu. Už jen pár hodin a vrátí se zpátky do Anglie, kde se rozhodne, co provede se svou budoucností.

Jenže ta byla děsivá. Věděla to lépe než kdokoliv jiný. Díkybohu, že nikdo neměl kříšťalovou kouli, protože kdyby lidé věděli, co je čeká, nikdy by ráno nevstali z postele. Doufala, že se z matky zase postupně stane ta vřelá a milující žena, s níž vyrůstala, a nezůstane bledou a strašidelnou vdovou, která se nedokáže vyrovnat s manželovou smrtí.

Rosie se pokusila odpoutat od reality a začala procházet knihovnu, dokud nenašla knihu, kterou si pamatovala. Byly to záznamy o raném monterosském umění sepsané mužem, který ji s tímto tématem seznámil snad ještě dřív, než začala chodit. Mužem, který byl jejím hrdinou a oporou, na níž byly tři ženy Forresterové závislé – možná až příliš –, dokud jeho ducha i tělo nezničil podvodní oblouk, který se na něj nešťastně zřítíl. Hustota vody způsobila, že nezemřel okamžitě, jako by se to stalo na souši. Místo toho ležel dlouhé čtyři roky v kómatu, než nakonec odešel, což dalo rodině čas zamyslet se nad tím, že k tomu, aby se vydal na nebezpečnou misi sám, hloupě vedlo Lionelovo nadšení. Pro všechny to znamenalo pomalé utrpení a teď po něm zbyla jen práce a dvě dcery.

Rosie se dlouho nedokázala přimět, aby se do této knihy podívala, ale známá slova ji uklidňovala a zároveň dojímala, protože v ní vyvolávala vzpomínky na otcův hlas a jeho přítomnost. Ztracená v příbězích o starověkých bitvách a korunách s diamanty, které zlatníci vyráběli pro princezny, zapomněla Rosie na čas, dokud nezaslechla z terasy Tiffanyin hlas.